

Γιάννης Πηλιούνης : Μποζόνιο, ο αιθέρας του Πλάτωνα!
Συνέντευξη : Μηνάς Παπαγεωργίου

Η πρόσφατη και συναρπαστική ανακάλυψη του αποκαλούμενου σωματίδιου του Θεού, του μποζονίου του Higgs, χαιρέτηθηκε ως μια μεγάλη επιβεβαίωση της μοντέρνας Φυσικής. Κι όμως, μήπως αυτό το σωματίδιο είναι μόνο μια επιβεβαίωση των αρχαίων Ελλήνων Φυσικών Φιλοσόφων που, χιλιάδες χρόνια πριν, είχαν περιγράψει την «πεμπτουσία», τον περίφημο Αιθέρα που πληρούσε το Σύμπαν ;

Αυτήν την διαδρομή πίσω στο χρόνο και στην αρχαία γνώση κάνουμε σε αυτό το τεύχος, συνομιλώντας με τον κ. Γιάννη Πηλιούνη, γνωστό μελετητή του αρχαίου ελληνικού κόσμου αλλά και Φυσικό, που διαπιστώνει που και πως ο Αϊνστάιν, ο Πλάτωνας και ο Αριστοτέλης συναντώνται και συνομιλούν!

Θα μπορούσαμε να κάνουμε μια σύνδεση ανάμεσα στην ανακάλυψη του μποζονίου του Higgs στο CERN και τις θεωρήσεις περί Φύσης των αρχαίων προγόνων μας ;

Θα πρέπει κατ' αρχήν να έχουμε υπ' όψη μας ότι το σύγχρονο και εν πολλοίς γενικευμένα αποδεκτό ερμηνευτικό μοντέλο της Φυσικής επιστήμης για τον κόσμο μας, το λεγόμενο «Καθιερωμένο Πρότυπο», συνιστά κατά βάση ένα συνεκτικό συμπλήμα μαθηματικών ερμηνειών και πειραματικών δεδομένων που έχουν συναρμοστεί κατά επιστημονικά συνεκτικό τρόπο τα τελευταία 50-60 χρόνια. Είναι η καλύτερη ερμηνευτική προσέγγιση που έχουμε μέχρι στιγμής στα χέρια μας για την μελέτη του φυσικού μας κόσμου, αλλά να μην ξεχνάμε ότι η αφετηριακή της βάση, δηλαδή το λεγόμενο Big-Bang – ή Η Μεγάλη Έκρηξη, παραμένει απλά μία αναπόδεικτη υπόθεση.

Στα πλαίσια όμως αυτού του μοντέλου, στο βαθμό που αυτό είναι σύμφωνο με τα πολυάριθμα πειραματικά δεδομένα αποτελέσματα, η σύγχρονη Φυσική έχει εξαιρετικές επιτυχίες με άμεσες εφαρμογές στην καλύτερευση της ζωής μας. Ως βασική συνιστώσα του μοντέλου, υπήρχε από αρκετές δεκαετίες η θεωρητική υπόθεση περί του ότι η στοιχειώδης ουσία του σύμπαντος από την οποία εκπηγάει η γνωστή μας υλοενέργεια που συνθέτει τον ορατό κόσμο, είναι ένα βαθμωτό πεδίο με φορέα του ένα σωματίδιο. Οι απειράριθμες θνησιγενέσεις αυτού, είναι που προσδίδουν στην «συμπαντική σούπα» ένα υλικό αποτύπωμα, και δημιουργούν μάζα, και από εκεί και μετά παράγονται τα στοιχειώδη σωματίδια, άτομα, και η γνωστή μας τελικά ύλη.

Όπως ανακοινώθηκε λοιπόν, το πεδίο αυτό, το λεγόμενο πεδίο Higgs και ο αντίστοιχος φορέας του, το σωματίδιο Higgs, ανιχνεύθηκαν πριν λίγες μέρες στο CERN. Έτσι φαίνεται να αποδεικνύεται ότι το Σύμπαν ουσιαστικά είναι ένα τεράστιο βαθμωτό πεδίο, οι αέναες, απροσμέτρητες και ταχύτατες διακυμάνσεις του

οποίου παράγουν τον υλικό μας κόσμο, μέσα από μία διαρκή κίνηση ροών. Δηλαδή, «τα πάντα ρει» όπως είχε χιλιάδες χρόνια πριν διατυπώσει ο Ηράκλειτος με βάση την παραδοχή ότι το Σύμπαν είναι ο Αιθέρας, ή το «αείζων πυρ».

Θέση που όλοι οι αρχαίοι Φυσικοί φιλόσοφοι και επίσης αργότερα τόσο ο Πλάτων όσο και ο Αριστοτέλης, θεωρούσαν ως την εκ των ουκ άνευ για την ερμηνεία του κόσμου. Άρα στο CERN, έχουμε ίσως για πρώτη φορά στην νεώτερη καταγεγραμμένη ανθρώπινη ιστορία, την πειραματική απόδειξη του αιθέρα. Διότι οι ιδιότητες του αιθέρα, από την αρχαιότητα έως και στις μέρες μας, στην επιστήμη και στην αλχημεία, περιγράφονταν ακριβώς πάντα ως αυτές που ανακαλύπτουμε τώρα από την ύπαρξη του πεδίου-σωματίου Higgs.

Τι ακριβώς συνέβη με το ζήτημα του αιθέρα και την απόρριψή του από την επιστημονική κοινότητα;

Ο αιθέρας, ενώ φαίνεται ότι απορρίφθηκε σχετικά πρόσφατα από την Φυσική, ως μη χρειαζόμενος, με βάση τα αιτήματα της Ειδικής και Γενικής Θεωρίας της Σχετικότητας του Αϊνστάιν, ουσιαστικά ποτέ δεν αποκλείστηκε από την Φυσική. Ειδικά στην Κβαντική υπήρχε πάντα σε χρήση με διαφορετικά ονόματα, όπως «ενέργεια μηδενικού σημείου», «κβαντικός αφρός», «σκοτεινή υλοενέργεια» κ.α. Επειδή με τρόπους που δεν είναι του παρόντος να αναπτύξουμε, οι Ειδική και Γενική θεωρίες της Σχετικότητας επικράτησαν σε ένα μέρος της επιστημονικής σκέψης του 20ου αιώνα, ισοδυνάμως η απόρριψη του αιθέρα συνεχίστηκε, χωρίς όμως ποτέ ο ίδιος ο Αϊνστάιν να έχει απορρίψει την ύπαρξή του. Μάλιστα, υπάρχουν δεκάδες επιστημονικά ντοκουμέντα πλέον, ακόμα και του ίδιου του Αϊνστάιν, που αποδεικνύουν απερίφραστα ότι ο αιθέρας ποτέ δεν έπαυσε να αποτελεί την βάση και των δύο θεωριών του. Εάν κανείς ανατρέξει στο βιβλίο του φυσικού Λούντβιχ Κόστρο, «Ο Αϊνστάιν και ο Αιθέρας», θα διαπιστώσει μέσα και από τις επιστολές του ίδιου του Αϊνστάιν προς φίλους του επιστήμονες φυσικούς, ότι πάντα θεωρούσε τον αιθέρα την τω όντι ουσία.

Η μεγάλη περιπλοκή αλλά και επιστημονική διαπλοκή περί αιθέρα και απόρριψής του στον 20ο αιώνα, ξεκίνησε από μία εσφαλμένη παραδοχή δύο πειραματιστών του 19ου αιώνα, των Michelson & Morley που επεχείρησαν να τον ανιχνεύσουν. Μέχρι εκείνη την εποχή, ο θρίαμβος του Ηλεκτρομαγνητισμού του Maxwell και των εργασιών ενδυνάμωσης του ηλεκτρομαγνητικού μοντέλου από τους μαθηματικούς και πειραματικούς φυσικούς της εποχής, όπως του Stokes που εφήυρε ουσιαστικά τα μαθηματικά στα οποία στηρίχτηκε η τεκμηρίωση του, ήταν καθολικός. Στηρίχτηκε δε στην αποδοχή και παραδοχή ύπαρξης, ενός κινούμενου μαζί με τα σώματα αιθέρα, κατά τα πρότυπα της αρχαίας Ελληνικής Φυσικής φιλοσοφίας και κοσμοθεάσης. Όλα δούλευαν ρολόι. Όμως οι Michelson & Morley, αποφάσισαν να ερευνήσουν πειραματικά, όχι εάν υπάρχει ένας διαρκώς κινούμενος με τα σώματα αιθέρας, αλλά αν υφίσταται ένας στατικός αιθέρας,, ενός απόλυτα Νευτώνειου χώρου(ο αιθέρας του 18ου & 17ου αιώνα), καθολικά ακίνητος, όπου τα πάντα στο σύμπαν εκινούντο μέσα σε αυτόν. Φυσικά τα αποτελέσματα ήταν αρνητικά.

Ευτυχώς για την επιστημονική υστεροφημία του Αϊνστάιν, ο ίδιος είχε αρκετές φορές δημοσίως παραδεχτεί και γράψει ότι το πείραμα των Michelson & Morley, έπαιξε μηδενικό ρόλο στην θεμελίωση της θεωρίας του. Μάλιστα από πρόσφατες σχετικές έρευνες ιστορικών της επιστήμης φαίνεται να μην το γνώριζε καν αυτό το πείραμα όταν διατύπωνε την Ειδική θεωρία της Σχετικότητας.

Οι μηχανισμοί όμως του αιθέρα και των βαθμωτών πεδίων που συνδέονται με αυτόν, επειδή περιέχουν ανυπολόγιστη επιστημονική ισχύ και δύναμη, όπως ο Tesla είχε αποδείξει, παρέμεναν κρυφοί για τον πολύ κόσμο και μόνο στην διάθεση των ερευνητικών κέντρων κάποιων υπερδυνάμεων. Η συσκότιση περί αιθέρα υπήρξε πλήρης για πάνω από 100 χρόνια ώστε οι λαοί να μένουν ενεργειακά δέσμιοι των συμβατικών, και ελεγχόμενων από τα παγκόσμια καρτέλ, ενεργειακών υλών.

Πόσο συμβατό είναι το σύγχρονο μοντέλο κοσμολογίας σε σχέση με το αντίστοιχο αρχαίο ελληνικό;

Η αρχαία Ελληνική Κοσμοθέαση, ήταν αναπτυγμένη σε πολλά νοητικά επίπεδα. Από το επίπεδο της Φυσικής φιλοσοφίας των Φυσικών φιλοσόφων και μετέπειτα του Αριστοτέλη και του Επικούρου, έως και το επίπεδο της Πλατωνικής Κοσμογονίας που περιγράφεται στον «Τιμαίο».

Ως κοινή τους συνισταμένη αναδύεται μία πανταχού παρούσα και γενεσιουργός των πάντων ουσία, που την αποκαλούσαν αιθέρα. Αυτό που δηλαδή σήμερα αποκαλύπτεται ως βαθμωτό πεδίο Higgs που προαναφέραμε.

Ποια είναι τα στοιχεία εκείνα που οδήγησαν τους Έλληνες φιλοσόφους της αρχαιότητας στη διατύπωση τόσο επιστημονικών –για τα σύγχρονα δεδομένα- θέσεων;

Από όσο οι ειδικοί επιστήμονες από όλο τον κόσμο και για πάνω από 250 χρόνια αποφαινόμενοι επί του θέματος αυτού, φαίνεται ότι τόσο η θέση της Ελλάδας από πλευράς γεωγραφικών και καιρικών συνθηκών, όσο και το καθεστώς ελευθερίας, άμεσης Δημοκρατίας και συστηματικής καλλιέργειας των γνώσεων που αποτελούσε αυτοσκοπό στην νόηση των προγόνων μας, οδήγησαν ώστε στον τόπο αυτό και αργότερα στον ευρύτερο παραμεσόγειο Ελληνιστικό, η αναζήτηση της γνώσης να πρωτανεύσει έναντι άλλων σκοπών όπως επικυριαρχίας επάνω σε άλλους λαούς.

Η γονιμοποίηση της σκέψης του αρχαίου κόσμου, από την Ελληνική κοσμοθέαση με πυρήνα της την διαρκή αναζήτηση της γνώσης, ήταν που ουσιαστικά κατάφερε να συντηρήσει το όραμα στην ανθρωπότητα και να την βγάλει έτσι τελικά μέσα από τα σκοτάδια μιας εγκληματικής θεοκρατίας που επεβλήθη για πολλούς αιώνες. Δυστυχώς, ακόμα δεν έχει περατωθεί η πλήρης ανάγνωση από την σύγχρονη ανθρωπότητα του Ελληνικού νοός και της γνώσεώς του.

Όμως όλα αυτά δεν προϋποθέτουν την ύπαρξη μιας πανάρχαιας και μυστικής γνώσης;

Καταλαβαίνω ότι και φυσικά θα μπορούσε η αρχαία Ελληνική γνώση να προέρχεται από τα βάθη των αιώνων μέσα από την προφορική ή και με μυστικό τρόπο γραπτή μεταφορά της από γενιά σε γενιά, από κύκλους «ταγμένων φυλάκων γνώσης». Αλλά κάτι τέτοιο, παρά την απίθανη τεχνολογία που περιγράφεται στα Ομηρικά Έπη, που με πολύ συντηρητικούς υπολογισμούς πάνε πίσω στα 2000 χρόνια από την Κλασική εποχή τους, είναι ασθενές επιχείρημα προς το παρόν. Και λέω προς το παρόν, διότι οι έρευνες που γίνονται σε αυτή την κατεύθυνση από πολλές παγκόσμιες αποστολές όπως προαναφέραμε, είναι ακόμα ανοιχτές.

Αλλά από την άλλη μεριά, στην Κλασική Ελλάδα, μέσα σε μία περίοδο σχεδόν 200 χρόνων και άλλων 150 που ακολούθησαν, ειπώθηκαν και διατυπώθηκαν σχεδόν τα πάντα που σήμερα συνθέτουν αυτό που αποκαλούμε βάσεις του σύγχρονου πολιτισμού και επιστήμης. Επομένως, εάν σταθούμε και μόνο στο Ελληνικό Κλασικό «θαύμα», έχουμε ήδη πάρα πολύ δυνατά επιχειρήματα για να περιγράψουμε την όσμωση αυτής της γνώσης στην σύγχρονη εποχή μας.

Φυσικά θα ήταν ανόητο να αποκλείσει κανείς τελειωτικά ενδεχόμενα μελλοντικά ευρήματα που θα συνδέουν την αρχαιοελληνική γνώση με άλλη πανάρχαια Ελληνική από περιόδους που η κοσμογονία του Ησιόδου αναφέρει ως περιόδους των «θεών» των Ελλήνων. Το λυπηρό είναι, ότι η σύγχρονη Ελλάδα, η Πατρίδα μας, θα μπορούσε υλοποιώντας ένα ελάχιστο μόνο μέρος της επιστημονικής της και πολιτισμικής ιστορίας, να είναι η πρωτεύουσα και όχι η πεπτωκός δύναμη του αγαθού στον πλανήτη μας.

Πως πιστεύετε ότι κατάφερε να διατηρηθεί μια τέτοια γνώση ανά τους αιώνες;

Θεωρείτε πως χάθηκε κάποια στιγμή και αν ναι, γιατί;

Σε τέτοια ζητήματα, η φράση «τι πιστεύετε;» θεωρώ πως δεν έχει νόημα διότι για να πιστεύεις κάτι σημαίνει ότι δεν το νοείς και το δέχεσαι αναγκαστικά-υποχρεωτικά. Τέτοια ζητήματα γνώσης και επιστήμης, δεν επιδέχονται πραγματεύση σε επίπεδο πίστης. Μετά λοιπόν αυτή την μικρή διευκρίνηση, επιτρέψτε μου να πω ότι καταλαβαίνω, πως εάν υπήρξε πράγματι μία τέτοια διατήρηση και μεταφορά - διάσωση γνώσης από το απώτατο παρελθόν, ας πούμε από το «χρυσούν γένος» τους Ησιόδου, τότε θα πρέπει να στηρίχτηκε σε απόλυτα ισχυρούς και καλά σχεδιασμένους μηχανισμούς μεταφοράς και επανεκπαίδευσης αυτών των γνώσεων, από γενιά σε γενιά και από τόπο σε τόπο.

Αυτό που στον Αρχαίο κόσμο αποκαλούσαν ιερατεία και οι προφορικοί θρύλοι διάφορων λαών ως βασιλεία ή άβατους χώρους «μαγικών δυνάμεων», ίσως να αποτελούσε έναν μακράιωνο μηχανισμό με σκοπό την ανέπαφη και ανόθευτη διατήρηση αυτών των γνώσεων, ώστε να μην γίνονται ποτέ κτήμα επίδοξων επικυρίαρχων. Φυσικά, εάν κάτι τέτοιο ισχύει, η λογική δεν μπορεί να βρει κάποιο εξαιρετικά δυνατό επιχείρημα που να απαγορεύει την μέθοδο αυτή να λειτουργεί ακόμα έως και σήμερα. Όπως ακαδημαϊκοί και μη ερευνητές επί του θέματος επισημαίνουν, από διάφορα σημεία του πλανήτη μας, ίσως η ανθρωπότητα στις μέρες που διανύουμε, να χρειαστεί να επαναχρησιμοποιήσει καθολικά αυτές τις γνώσεις. Αλλά μήπως η επιστήμη που χρησιμοποιεί η ανθρωπότητα σήμερα, δεν εμπεριέχει ήδη την δυνατότητα καθολικού και απόλυτου εκμηδενισμού της; Ας περιμένουμε να δούμε λοιπόν ένα μπορεί να γίνει και Κοινωνός και Κάτοχος και Αναγνώστης, εκείνης της γνώσης που θα της επιτρέψει ίσως να αναβαθμιστεί στην Ανθρωπότητα Έκδοση 2.0.

Μπορείτε να μας αναφέρετε ενδεικτικά παραδείγματα θέσεων αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων που επιβεβαιώνονται από την σύγχρονη επιστήμη;

Ο Πλάτων περιγράφει ότι το σύμπαν συντίθεται από συνενώσεις δομών των θεϊκών στερεών όπως του τετράεδρου, του δωδεκάεδρου, του εικοσάεδρου κ.λ.π. Αποδεικνύεται σήμερα ότι τόσο τα κρυσταλλικά πλέγματα των στερεών, όσο και οι συσσωματώσεις των γαλαξιών σε υπερ-ομάδες, υπακούουν στις ίδιες ακριβώς δομές.

Στον «Τιμαίο» αναφέρεται ότι οι κτιστοί θεοί, κατ' εντολή του άκτιστου, έλαβαν εκ της μεριστής ουσίας, πυρός (οξυγόνο), γης (άνθρακα), νερού (υδρογόνο) και αέρα (άζωτο), κατά τις χρυσές αναλογίες, και συνέθεσαν το γένος των ανθρώπων σε απειρία μικρών αόρατων καρφιών. Δηλαδή το DNA μας, που αποτελείται ακριβώς από τέσσερις βασικές χημικές βάσεις, που συντίθενται μόνο από Υδρογόνο, Άζωτο, Οξυγόνο και Άνθρακα, σε αναλογίες ακριβώς όμοιες με την χρυσή αναλογία.

Βιογραφικό

Ο Γιάννης Σπ. Πηλιούνης σπούδασε Φυσική στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων και παρακολούθησε ειδικά εκπαιδευτικά σεμινάρια σε Hardware & Software Η/Υ σε κέντρα των ΗΠΑ. Διατηρεί δική του εταιρεία σχεδιασμού και πρωτοτυποποίησης κατασκευών ειδικών ψηφιακών και αναλογικών συστημάτων ελέγχου και επικοινωνιών, καθώς και παραγωγής εξειδικευμένου λογισμικού.

Για περισσότερο από 25 χρόνια ασχολείται εντατικά με την έρευνα της αρχαίας Ελληνικής γνώσης και της σύγχρονης επιστημονικής, αλλά και της λεγόμενης "αποκεκρυμμένης".

Είναι επιστημονικός συντάκτης στο περιοδικό Hellenic NEXUS όπου επιμελείται την μόνιμη στήλη «Επιστημονικά Νέα» και συχνά αρθρογραφεί για σχετικά θέματα επιστημονικής έρευνας σε σχετικά περιοδικά & ιστότοπους.

Σημείωση: Η συνέντευξη αυτή του Γιάννη Πηλιούνη στον Μηνά Παπαγεωργίου, δημοσιεύτηκε αρχικά στο περιοδικό "Φαινόμενα" του Ελεύθερου Τύπου.